

Kubina Zita

Szigliget

amikor este az ágyban megszagolom az ujjaim hegyét
érezem a füst édes illatát
a lépcsőfokokra írt verssorok
helyet foglalnak a bal lapockám felett
a hideg esőben lefolyik az aszfaltról a kréta
a fejemre simul az elázott sál
este megint meg kell mosnom
a hajam vizes ahogy ülök a könyvtárszobában
trióban kopogtatjuk a billentyűzetet
a születés undorító és katartikus a tér mozdulatlanságában
soul szól a fülemben
előttem vastag bőrborításos Orbán Ottó-összes
kitörünk a lapsárga homályból és tintaillatból
a hideg szélben megremeg az újságpapírba tekert test
hazugság a forró kávé nem melegít
sem a füstszagú kabát
a has megtelik hirtelen felhőrpintett nehéz forrósággal
vacognak a zokniszöszös lábujjak a cipőben
a honvágny hiánya okozta szégyen
virágok csíráznak a meztelen testben
a csupaszság most jól
esik az eső míg duzzadtra sírom a szemem
a levendulásban
mezítláb táncolok a Balaton partján
a tegnapi horgászverseny nyomai mellett
lefekszem a vizes fűbe fázik a méhem
a poloskákat sehogy sem tudjuk kiirtani a szobából
fekete-fehér burkolat
rajta csikorogva csúszkáló fémszékek
télhideg combok tapadása
hidegbe lehelt fehérség
az órák láthatatlanul csúsznak ki a mutatók közül
csak mi vagyunk hangosak a merev csendben
a szavak visszhang nélkül
peregnek
hullanak
peregnek
hullanak